

Blue Blessings

Weven aan het web van licht

Colofon

ISBN: 978 94 6365 333 6

1e druk 2021

© 2021, Ineke Kempen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Loek de Boer

Foto auteur: Loek de Boer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Blue Blessings

Weven aan het web van licht

Ineke Kempen

*Voor Bert, die altijd luisterde naar mijn reisverhalen,
die mijn vele foto's op zijn computer bewerkte tot een filmisch geheel,
ondersteund door naadloos aansluitende muziek.*

*Vanwege zijn handicap kon hij zelf niet reizen,
maar hij vertelde mijn verhalen verder met een enthousiasme
en een levendigheid alsof hij zelf op al die plekken was geweest.*

So long!

INHOUD

INVITATIE	9
INLEIDING	11
THE LOUISIANA EXPERIENCE 1995	15
THE EASTERN DISCOVERY 2007 EEN REIS DOOR HET NOORDOOSTEN VAN DE VERENIGDE STATEN EN HET ZUIDOOSTEN VAN CANADA	53
THE WESTERN BONANZA 2008	81
THE LONG WALK	125
UTAH EN GARY GILMORE	136
INDIAN SUMMER IN NEW ENGLAND 2008	148
REIZEN MET JOHN, SCHRIJVEN ALS JOHNSTON NOVA SCOTIA EN NEWFOUNDLAND 2009	190
LEGENDES VAN DE IROQUOIS OVER DE EERSTE EN DE LAATSTE DINGEN	236
LAND VAN IJS EN VUUR, ALFA EN OMEGA IJSLAND 2009	244
MYSTERIES OF THE MIDNIGHT SUN SCANDINAVIË 2011	268
CANADA 2012 BRITISH COLUMBIA EN ALBERTA	309

THE EMERALD ISLE IERLAND 2013	371
VLINDERS IN NOVEMBER SPANJE 2018	396
MINTY EN BELLEFLEUR EEN REIS IN HET RIJK VAN ZIEKTE EN GENEZING 2019	426
LIMBURG	440
DE TEDERHEID VAN SNEEUW	448
LEAVING	453
LITERATUURLIJST	455

INVITATIE

Dag kind,

Je mooie ziel heeft de vorm aangenomen van een klein meisje met goudkleurige krullen. Je draagt een transparant jurkje met daarin alle kleuren van de regenboog geweven en je kijkt naar mij vanuit de ruimte. Ik ben de blauwe planeet die uitnodigend ronddraait in het donkere heelal. Je bent door mij gefascineerd en je koestert het verlangen om mijn wereld te betreden. Met als doel jezelf te leren kennen, lessen te leren, je te ontwikkelen en daarmee bij te dragen aan de evolutie van alles. Geef toe aan dat verlangen en begin je nieuwe zielenreis.

Je weet dat er een voorwaarde aan verbonden is om mij te mogen bezoeken. Je gaat door de sluier van het vergeten. Je vergeet alle lessen, ervaringen en wijsheid die je eerder hebt opgedaan op je lange, lange weg. Maar je houdt wel van een uitdaging, dat weet ik. Je wilt die verworven wijsheid opnieuw in je bewuste herinnering brengen, zodat zij je leidraad kan zijn op je verdere pad. En je wilt delen. Doe dat, mijn kind. Deel je ervaringen, deel je vreugde, je verdriet, je verwondering, je verbazing, je liefde voor alles en doe dat op de manier die jij het fijnste vindt. Door verhalen te vertellen.

Kom kind, je zult worden omgeven door het mysterieuze weefsel van de tijd en ik zal je hullen in de mantel van mijn materie, die je ziel als woning dient zodat je je geborgen weet in mijn wereld. Je bent veilig, want je woont nog altijd in God en Zijn blauwdruk van het grote plan ligt verborgen in de schatkamer in je binnenste. Dat is jouw eigen Akasha-kroniek, waar je altijd toegang tot hebt, zonder tussenkomst van wie of wat dan ook. Neem deel aan het grote plan, schep wat je wilt, maar doe het met vreugde en liefde in je hart. Zo weef je aan het web van licht, zoals Spin de weefster is van de grote constellaties en haar draden de werelden bijeenhouden. Zij is het sjamanistische symbool van de creativiteit, in haar web zitten de symbolen van de verhalen geweven. Weef net als Spin je weefsels in de morgen, wanneer de zon mijn wereld weer doet oplichten en de draden van haar web glinsteren als gesponnen goud, waarin dauwdruppels flonkeren in het stralende licht. Het licht dat jouw diepste wezen is. Weef dat gouden licht door het diepe nachtblauw van de draden die je dromen vasthouden. Zij zijn je voeding en je inspiratie en het goud is je vreugde en je vervulling.

Strooi je lichtjes uit in de wereld en vertel wat ik je geleerd heb op je reizen. Vertel over de zegeningen die je via mij hebt ontvangen, blauwe zegeningen. Het blauw van jouw waarheid, van rust en vrede, het blauw van de hemel die zich als een beschermend dak boven je bevindt, het blauw van mijn vele wateren waaruit alle leven voortkomt. Het blauw van de mantel van Moeder Maria, die de zachtheid en de liefde zelf is. Het blauw van de blauwe roos, die niet bestaat in mijn wereld. Zij is het verlangen naar groeiend bewustzijn, zij verwelkt nooit en is als dusdanig een eeuwigheidssymbool voor het leven zelf. De blauwe roos is de betovering van het lied van de barden, van de verhalenvertellers die nieuwe draden weven in het eeuwige web van het leven en zo alles met elkaar verbinden. Want dat is de grote les, mijn kind. Dat alles met elkaar verbonden is, vergeet deze les nooit meer.

Vertel over de seizoenen in mijn wereld. Vertel over de grootsheid van het tere sneeuwkllokje dat opkomt nog voor ik mijn winterkleed heb afgelegd. Hoe daarna de dagen weer gevuld worden met licht dat de groener wordende grassen doorstraalt en verlevendigt. Vertel over de zinderende hitte van de zon in de zomer, wanneer de droge velden zuchten en na een malse regenbui dankbaar hun betraande gezicht naar de hemel opslaan. Vertel over de eenzaamheid van bomen, hun moed om alleen te staan, geworteld in mijn wereld maar met hun volle kruinen reikend naar de werelden boven hen. Hoe dapper ze loslaten in het seizoen van de vallende bladeren. Vertel over de stilte van de winter, wanneer ik bedekt ben met wit en kou, maar je diep in mij warme schuilplaatsen kunt vinden die je lekker laten slapen en je de tijd geven om je ervaringen te verwerken. En wanneer het bestaan van de sneeuwvlok langzaam verdwijnt door de zachte stralen van Grootvader Zon en dat kleine klokje weer tevoorschijn komt, dan is de cirkel rond en begint alles weer opnieuw.

Vertel je verhalen, mijn kind, laat ze achter in mijn wereld en keer dan terug naar de plek waar je werkelijk thuis bent. Ga naar huis met een blij lied in je hart, zoals een vogel zingend afscheid neemt van de dag en neem de vriendelijkheid en de zachtheid die je ervaren hebt mee in je ziel.

Moeder Aarde

INLEIDING

The world is all gates, all opportunities
Ralph Waldo Emerson

In het souvenirwinkeltje tegenover mijn hotel, de Grey Wolf Inn, gelegen aan de Grey Wolf Street in Yellowstone National Park in de Verenigde Staten, wordt mijn blik getroffen door een kaart met daarop de getekende afbeeldingen van drie witte wolven. Twee wolven zie je van opzij, maar één exemplaar kijkt me recht aan. Hij is in een cirkel geplaatst, een medicijnwiel, en binnen die cirkel bevindt zich een tweede, die uitzicht geeft op de nachtelijke hemel, waar behalve flonkerende sterren ook nog een deel van de volle maan is te zien, net boven de kop van de wolf. Die tweede cirkel geeft daardoor het idee een toegangspoort te zijn tot het hele universum. Het geeft me het gevoel dat ik overal naartoe kan gaan, dat ik overal kan zijn waar mijn gedachten en verlangens me naartoe leiden, dat ik alles kan leren, zien en ervaren wat ik wil en wat ik nodig heb. De hele wereld, het hele universum staat tot mijn beschikking en is een weerspiegeling van de microkosmos die ik zelf ben. De blik van de wolf is kalm en rustig, maar hij houdt mijn aandacht gevangen met stille concentratie, want hij wil zijn boodschap overbrengen. In de sjamanistische leer van de totemdieren vertegenwoordigt Wolf de leraar in ons. Hij nodigt me uit stille plekken op te zoeken, veel alleen te zijn en zo contact te maken met mijn innerlijke wijsheid. Wolf is de bringer van nieuwe ideeën, zijn vasthoudende blik laat me weten dat het belangrijk is mijn kennis en de ervaringen die ik heb opgedaan in dit leven, op het grote medicijnwiel dat onze aarde is, te delen met anderen.

Lessen kunnen geleerd worden in harde, moeilijke omstandigheden, maar ook in vreugdevolle situaties en tijden. Ik kies er in dit boek voor de ervaringen te delen die ik opgedaan heb in vreugde. En ik ken geen grotere vreugde dan te reizen en te kijken naar Moeder Aarde, naar haar schoonheid, haar zachtheid, haar uitbundigheid, haar sereniteit, haar verbluffende natuur, haar kracht, haar ruwe kanten. Hoe zij alle leven draagt, voedt, opbouwt en schraagt, maar ook weer tot zich neemt en uiteen laat vallen in de oorspronkelijke stoffelijke elementen waaruit zijzelf bestaat en waaruit wij allen die op en in haar leven, zijn opgebouwd.

Schildpad is het totemdier voor Moeder Aarde. In mijn meditatie ga ik vaak

naar een innerlijke tuin waar permanent een schildpad woont. Het feit dat dit dier in mijn tuin woont, betekent dat het een belangrijk, bij mij horend totemdier is. Het dier leeft zowel op het land als in het water en is zelfstandig en solitair. Het heeft vrede met zijn bestaan in eenzaamheid, terwijl ik daar nog steeds mee worstel. Wanneer ik over de aarde reis voel ik die anders zo sterk aanwezige fundamentele eenzaamheid niet, die naar mijn mening inherent is aan het mens-zijn. Het is net of alles in, op, aan en boven de aarde weerklank geeft, mij spiegelt, een echo is van mijn ziel.

Mijn rondgangen over haar oppervlak zijn divers maar toch heb ik een voorkeur voor een bepaalde richting: het westen, het noorden en het noordwesten. Noord-Amerika is mijn favoriete continent, ik word er als vanzelf naartoe getrokken. De indianen noemen Noord-Amerika ook wel Schildpadeiland. Op het sjamanistische medicijnwiel bevindt de schildpadclan zich in het westen en de kenmerken van die windrichting zijn kracht, inzicht en ervaring. Het wezen van een totemdier is zijn wijsheid en zijn kracht. Een kracht die het graag wil delen met de mens. Als medicijn, als hulp op onze aardse tocht. Het kruist in levenden lijve ons pad, woont in ons hart of verschijnt in onze dromen. En altijd heeft het een boodschap voor ons.

In een periode van diepe depressie droom ik van een blauwe spin, ze heeft een mooie lichtblauwe kleur. De spin bevindt zich in mijn huis en ik ben er bang voor, want ik denk dat ze giftig is. Ik pak twee schoenen en druk ze uit alle macht op de spin om haar dood te maken. Maar ik druk niet hard genoeg, of de spin is gewoon sterker. Haar voorste pootjes piepen onder de neuzen van de schoenen uit en blijven zich roeren, blijven bewegen en laten zich niet vermorzelen. Ondertussen sproeit de spin druppels op mijn handen. Ik ben er bang voor, denk dat het gif is. Maar is het wel gif of is het een elixer waarmee zij haar draden, haar verhalen, weeft en spoort ze mij op deze manier aan mijn droom te verwezenlijken? De spin in de droom is mijn creativiteit en die had ik bijna vermoord. Maar wat is mijn droom dan? Ik wil mijn liefde delen. Mijn liefde voor de aarde, mijn liefde voor alles en iedereen, mijn liefde voor het leven zelf, want ondanks de depressies die een trouwe metgezel zijn op deze aardse reis, ben ik in mijn diepste wezen een stralende zon, die wil schijnen en verwarmen, blij maken en liefhebben. Mijn diepste wezen is dat kleine meisje met de gouden krullen en haar transparante jurkje, dat zo verlangend naar de aarde keek voordat ze aan haar huidige reis begon.

Al die steden, landen, landschappen, wegen, wateren, wolken, mensen, dieren, bergen, dalen, toendra's en woestijnen die ik gezien heb op mijn reizen, ergens komen ze bij elkaar in mijn ziel en blijven daar voor eeuwig in liefde bestaan. Dat zijn de zegeningen van onze blauwe moeder, *blue blessings*. En door die blauwe zegeningen ontwikkel ik langzaam een blue mind, een zachte vriendelijke geest, en gaat het lichtje in mijn binnenste feller schijnen. Misschien bereikt mijn lichtje door het vertellen van verhalen de lichtjes van anderen en spinnen we zo gouden draden van verbinding met elkaar, die een web van licht vormen op en om de aarde.

Laten we lichtjes zijn voor elkaar op onze reis door de seizoenen van het leven. Niet alleen in goede tijden, wanneer we samen zijn en met vrienden en familie feestvieren en voelen hoe saamhorigheid ons als een warme deken omhult, zodat we ons behaaglijk en veilig voelen. Laten we lichtjes zijn voor elkaar wanneer het winter is en de koude noordenwind ons guur in het gezicht blaast. Wanneer we onze gezichten verschuilen achter warme sjaals en hoog opgetrokken kragen en de lach voor even van ons gezicht verdwenen is. Laten we juist dan naar elkaar lachen, met een twinkeling in de ogen, zodat de kou en het donker van de winter even verdwijnen uit ons hart. Laten we lichtjes zijn voor elkaar wanneer na het eindeloze grijs en wit van de winter, de gele en paarse krokussen weer zichtbaar worden, de citroenvlinders weer blij door de lucht dwarrelen en de merel weer zijn mooie lied voor ons zingt. Laten we lichtjes zijn voor elkaar wanneer het leven verdrietig is, stormachtig, moeilijk, verontrustend, angstaanjagend, eenzaam en stil, jachtig en druk. Laten we niet alleen lichtjes zijn voor elkaar maar laten we ook de lichtjes zien in elkaar en in alles. Laten we de lichtjes zien die flonkeren in een vrolijk lied, een beschrijving van een prachtige plek, de ontmoeting met een vriendelijk mens, een spelend kind, een herfstblaadje dat danst in de wind, een regenbui die de droogte verdrijft, een stormwind die ons confronteert met onze kracht, een lentebriesje dat onze verkilde huid streelt, een spinnende poes die ons begroet en kopjes geeft, een mooi boek dat ons onderdompelt in een magische wereld, het eten van een taartje, zomaar, omdat het lekker is. Laten we de lichtjes zien in elkaar.

THE LOUISIANA EXPERIENCE 1995

Beneden mij kronkelt een bochtig lint zich een weg van noord naar zuid, met als eindbestemming de Golf van Mexico. Nu eens heeft het lint een zilverige glans, dan weer is het geelbruin van kleur. Ik ben onderweg van Detroit naar New Orleans en op een groot gedeelte van de vlucht kan ik de Mississippi volgen, die mij, als een metafoor voor het leven zelf, de richting aan wil geven van mijn leven: hier moet je naartoe, hier ligt je hart, hier ben je thuis. De avond valt en het laatste zonlicht trekt vurige rode banen aan de avondhemel die nog lang zichtbaar zijn. Boven de gekleurde strepen komt de maan op, een kleine zilveren sikkels in de vorm van een glimlachende, serene mond. En dan zijn daar ineens de lichtjes van de stad aan de horizon van Lake Pontchartrain, dat als een enorme badkuip ten noorden van de stad ligt. New Orleans ligt lager dan het gigantische meer en je moet er niet aan denken dat de dijken het een keer gaan begeven. Dan stroomt de stad vol en zal misschien wel voorgoed in het water verdwijnen. Het gevaar bedreigt New Orleans niet alleen vanuit het noorden, ook in het zuiden rukt het water op en steeds meer van de moerassige kust van Louisiana verdwijnt in de Golf van Mexico. De afwateringskanalen van de stad kunnen bij een storm of een orkaan een derde gevaar vormen. In plaats van water af te voeren, stromen ze bij een orkaan juist vol en stuwen het water hoger en hoger de *bayous* in over de randen van de slecht onderhouden dijken. De rivier met zijn regelmatige overstromingen is een vierde gevaar voor deze stad, die werkelijk op een onmogelijke plek is gebouwd, op drassige grond, omgeven door water, vaak lager gelegen dan dit water. Waar straten soms zomaar ophouden en overgaan in moerassen. De regen is eveneens een factor van belang. Die kan hier zo overvloedig vallen dat het water in spaarbekkens verzameld moet worden en vervolgens gelegegd in Lake Pontchartrain. Er zijn diverse maalsystemen fulltime aan de slag om te voorkomen dat deze stad verzuipt.

Het is 1995 en ik weet dan nog niet dat tien jaar later orkaan Katrina precies dat doet wat hier beschreven staat. Vol verbijstering zit ik dan veilig thuis naar CNN te kijken en moet toezien hoe wind en water mijn favoriete stad belagen en murw beuken en haar bijna van de kaart vegen. In 2010 bezoek ik de stad voor de tweede keer. Het is een blij weerzien want het oude centrum van de stad is gespaard gebleven, maar zelfs vijf jaar na de ramp zijn de ondergelopen wijken, veelal de armste van de stad, nog altijd niet opgeknapt en zijn er nog vele sporen te zien van het natuurgeweld. Veel bewoners zijn

vertrokken en hebben elders een nieuw bestaan opgebouwd. Zij zullen niet meer terugkeren naar *The Big Easy*, zoals de stad ook wel genoemd wordt.

In de aankomsthal is het rustig, het is tien uur in de avond en de hal is grotendeels verlaten. Ik haal mijn koffer van de bagageband en loop naar buiten, op zoek naar een taxi. De taxi's staan keurig in een rij opgesteld en het is de bedoeling dat je de eerste in de rij neemt. Dat is Dave's Cab, een gebutste, lelijke dofbruine taxi bestuurd door een klein, onooglijk mannetje, dat zo uit een vuilnisbak gekropen lijkt te zijn. Ik heb er niet al te veel vertrouwen in, maar stap toch in en noem de naam van mijn hotel: Le Meridien. Ik spreek de naam op zijn Frans uit, waarop de chauffeur me lachend de Engelse versie geeft. Ik zit een beetje benauwd naar buiten te kijken, waar het donker is, met mijn handen angstig om de kraag van mijn shirtje. De man rijdt echter uitstekend en begint een belangstellend praatje om mij wat op mijn gemak te stellen, maar dat lukt niet erg. Ik ben te geïntimideerd door de grote stad in het donker en door alle vreemde, nieuwe dingen die ik zie. Het gevoel van intimidatie wordt vergroot als ik aankom bij het hotel. Een in uniform gestoken hotelportier opent de taxideur voor mij en zegt: 'Welcome in The Meridien.' Ik knik verbouwereerd, betaal de taxichauffeur en volg de portier naar de receptie van het hotel. Daar word ik professioneel en met veel egards ingecheckt. Het gezicht van de receptionist valt alleen even uit de plooi wanneer ik hem vertel dat dit de eerste keer is dat ik gebruikmaak van een creditcard. Hij kan zijn verbazing nauwelijks verbergen, want in Amerika is het gebruik van een creditcard net zo gewoon als bij ons het contant afrekenen van een halve wit bij de bakker. De portier brengt me naar mijn kamer, een gigantische ruimte met een kingsize bed, waardoor ik me steeds nietiger ga voelen en hij begint mij uit te leggen hoe alles werkt. De tv en vooral de telefoon, waarmee je niet alleen kunt bellen maar waarmee je ook de temperatuur in de kamer kunt regelen en de gordijnen open en dicht kunt schuiven. Wanneer er een rood lampje brandt op de telefoon betekent dit dat de receptie een boodschap voor je heeft, die je vervolgens kunt lezen op de televisie.

Als hij weg is laat ik mij op bed vallen en rol twee keer om voor ik aan de andere kant ben. Ik begin te giechelen, maar het gevoel van intimidatie verdwijnt niet echt. Ik ben in een voor mij totaal nieuwe, vreemde wereld beland en om hiervan een beetje te bekomen, laat ik het bad vollopen en neem een blikje Heineken uit de minibar. Ik ga ermee in bad liggen en strijk over de druppeltjes condens die zich door de warmte van het bad op het groene

blikje vormen. Ik leg mijn linkerduim op de H en de E en de rechter op de laatste N, waardoor het biermerk verandert in mijn naam, INEKE, en dat ziet er geruststellend uit. Genietend neem ik een slokje van het koude, bittere vocht. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik er nu echt ben, in de stad van mijn dromen, New Orleans, in de staat Louisiana met zijn *swamps* en bayous, zijn smeltkroes aan culturen en volkeren en zijn vele muziekstijlen. Op de klanken van *Proud Mary* van Creedence Clearwater Revival heb ik op mijn vijftiende gezworen dat ik ooit naar deze stad zou gaan en een tocht zou maken over de Mississippi op een raderstoomboot en dat ik de bayous en hun sfeer, zoals bezongen in de Creedence-song *Born on the bayou*, zelf zou aanschouwen en ook daar een boottocht zou maken. En nu, vijftiwintig jaar later, is het zover. Het is mijn eerste bezoek aan de Verenigde Staten, waar alles zo veel groter is dan bij ons en waar ik mij een beetje angstig en verloren door voel. Dat angstige gevoel van een klein verdwaald meisje te zijn in een voor haar vreemde grote wereld, wordt versterkt door de duisternis waarin deze stad nu gehuld is. Een stad die bovendien heel anders is dan de gebruikelijke grote Amerikaanse steden die ik ken van de televisie. Maar tegelijkertijd zit er een gevoel van opwinding in mijn maag, ik vind het allemaal buitengewoon spannend en het geeft me een kick dat ik dit toch maar mooi in mijn eentje doe.

Dankzij het bier lukt het me om in slaap te vallen, maar om drie uur 's nachts ben ik weer klaarwakker en lig ik te wachten op de morgen. Het ochtendlicht komt in zachte grijs-rose kleuren mijn kamer binnen en ik zie vanuit het raam The French Quarter liggen met zijn oude, wat sjofele gebouwen die door de ochtendzon langzaam uit de nacht tevoorschijn komen in vale tinten grijs en wit. In een hoekje van mijn raam, tussen twee gebouwen door, is het zilveren lint van de Mississippi zichtbaar. Ik ben ontroerd door de aanblik en zit stil te kijken naar de nog slapende stad en de traag stromende rivier, 'Old Man River'. Om zeven uur bel ik roomservice en bestel een *Parisian breakfast*, bestaande uit versgeperst sinaasappelsap, koffie en vier broodjes, die ik eerder als gebak zou betitelen. Een croissant, een muffin, een koffiemoek en een chocoladebroodje. Het wordt me gebracht op een groot dienblad door een zwarte jongeman, die het blad geroutineerd laat balanceren op een hand. Ook hij is in een keurig uniform gestoken en hij behandelt mij alsof ik Scarlett O'Hara ben uit *Gone with the wind*. Ik waan me op Tara, maar voel me er eerlijk gezegd niet prettig bij. Er is iets in de gediensstige houding van de man, een jongen eigenlijk nog, dat me een gevoel van ongelijkwaardigheid geeft, alsof

de slavernij nog niet is afgelopen. Tegelijkertijd bespeur ik een vaag verwijt in de blik en de houding van de jongen, waardoor ik me een beetje schuldig voel over mijn vroege bestelling en mijn luie op de bank zitten.

Na het ontbijt lukt het me om nog een beetje te slapen en de rest van de dag breng ik aan het zwembad door, dat zich op het dakterras van het hotel bevindt. Er is nauwelijks iemand, zodat ik een beetje tot rust kan komen en vanaf het terras de stad wat in me kan opnemen en er langzaam aan kan wennen. Ik ben nog te bang om in mijn eentje naar buiten te gaan, de indrukken zijn te nieuw en te overweldigend. Na het zwembadbezoek wil ik terug naar mijn kamer en vraag de receptionist om mijn kamersleutel, die ik eerder die dag daar heb afgegeven. Het is dezelfde man die mij gisteravond heeft ingecheckt en hij vraagt om mijn identiteitsbewijs. Verbouwereerd omdat ik niet wist dat je dit altijd bij je moet hebben, zeg ik dat mijn paspoort op mijn kamer ligt. Hij zegt dat hij wel weet wie ik ben, maar dat het protocol dit nu eenmaal voorschrijft en daarop roept hij iemand van de *security*. De bewakers zijn net bezig met het wisselen van de dienst en daarom duurt dit even. Een beveiligiger, uiteraard ook in uniform en met een gigantische walkietalkie, gaat mij voor naar mijn kamer. Hij doet zelf de deur open, houdt de kamersleutel bij zich en vraagt om mijn paspoort. Hij bekijkt het uitgebreid en begint vervolgens in de walkietalkie te praten. Op gewichtige toon noemt hij mijn gegevens op en zegt dat alles in orde is, dat ik inderdaad mrs. H. Kempen ben, dat dit mijn kamer is en dat het mijn koffer is die daar staat. Pas daarna krijg ik de kamersleutel overhandigd en is de ruimte weer van mij alleen. Hoezo *The Big Easy*.

De volgende morgen om acht uur begint de internationale groepsreis die ik geboekt heb. We zullen acht dagen door Louisiana reizen en daarna terugkeren in New Orleans, waar ik dan nog vier dagen in mijn eentje zal rondstruinen. Ik hoop dat ik tegen die tijd een beetje gewend zal zijn aan alles, zodat ik me meer ontspannen zal voelen en ook in mijn eentje op mijn gemak door de stad durf te lopen. Het is een gemengde groep qua nationaliteiten: Spanjaarden, Belgen (daar kom ik pas dagen later achter), Zwitsers, Fransen, een stel uit Israël en ik als enige Nederlander. Onze chauffeur Elly ('please spell my name right') is een joviale, dikke zwarte man en onze reisleider Jack is ronduit een wereldburger. Hij is Joods, zijn familie komt uit Oostenrijk, hij is geboren in Egypte, getrouwd met een Zuid-Afrikaanse en heeft ook achttien

jaar in Zuid-Afrika gewoond. Hij woont nu in New York en hij spreekt vloeiend Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Duits, Hebreeuws en Zuid-Afrikaans. Hij switcht heel gemakkelijk van de ene taal naar de andere, terwijl mij dat heel veel moeite kost. Hij spreekt over het algemeen Engels met mij, maar af en toe zal hij iets in het Zuid-Afrikaans zeggen, zoals een keer na een heerlijke lunch: 'Die kost was lekker!'

Wanneer we het hotel uit lopen om aan onze tour te beginnen, krijg ik te maken met een fenomeen dat ik erg vermakelijk vind en dat me gedurende deze trip nog wel vaker zal overkomen. Ik loop van de airconditioned hotel-lobby naar buiten de vochtige hitte van New Orleans in en mijn bril beslaat! In Nederland overkomt zoiets je wanneer je van de winterkou buiten, de warmte van een woning betreedt. De les hier is: als je naar buiten gaat doe je je vest of jasje uit, ga je naar binnen dan doe je iets aan. Het is een persoonlijke oorlog die ik zeer regelmatig zal voeren op al mijn nog te maken reizen in de Verenigde Staten: de veel te koud afgestelde airco dusdanig regelen dat ik het aangenaam vind. Henry Miller schreef een boek met de voor mij toch wel intrigerende titel *The air-conditioned nightmare* (1944). Ik weet niet waar de titel precies op slaat; het boek gaat over een reis dwars door de Verenigde Staten, waarin Miller zich nogal negatief over Amerika uitlaat. De reis, het land en de mensen zullen wel zijn nachtmerrie zijn geweest, waarbij de airco in de auto of in het hotel nog enig soelaas lijkt te bieden voor een verder niet zo aangename trip. Bij mij is de airconditioning zelf de nachtmerrie. Ik zou dit hoofdstuk als subtitel mee kunnen geven: 'De nachtmerrie van de Amerikaanse airconditioning'. Omdat ik vaak niet weet hoe die dingen werken, vrees ik dat ik er ook wel eens eentje gemold heb. In Canada heb ik er trouwens nooit problemen mee, daar staat ze meer afgesteld op Europese toeristen.

Na een kort ritje met de bus waarbij de chauffeur ons op bekende plekken attendeert en wijst waar de bus ons later weer zal oppikken, worden we losgelaten op Jackson Square. Ik wandel op mijn gemak over het plein, maak een paar foto's van St. Louis Cathedral en het standbeeld van generaal Andrew Jackson hoog te paard voor de kathedraal. Hij staat momenteel in de steigers, wat weliswaar een beetje minder fraai oogt, maar hij ziet er nog steeds imposant uit. Deze generaal verdedigde de stad succesvol tegen de Britten in de slag om New Orleans in 1815 en wordt derhalve nog steeds als een held geëerd. In feite had die slag om New Orleans helemaal niet uitgevochten

hoeven te worden, want er was al een akkoord bereikt tussen de Engelsen en de Amerikanen, wat was vastgelegd in het Verdrag van Gent. Maar door slechte communicatie bereikte dit bericht de legers in New Orleans niet, waardoor er hevig gevochten werd en de Engelsen een verpletterende nederlaag leden. Andrew Jackson werd de zevende president van de Verenigde Staten (1829-1837). Als president was hij verantwoordelijk voor een wet, *The Indian Removal Act*, die ervoor zorgde dat alle indianen die ten oosten van de Mississippi woonden, verplaatst werden naar gebieden ten westen van deze rivier. Hierdoor kwam er een einde aan de traditionele jachtcultuur van deze volken. Dit maakte Jackson tot een omstreden figuur.

Ik maak foto's van de mooie, met sierlijk smeedijzer afgewerkte balkonnetjes, die een kenmerk zijn van The French Quarter. Er staan en hangen veel groene planten die de balkonnetjes extra mooi maken en de straten extra sfeervol. New Orleans heeft zijn eigen sjofele schoonheid. De schoonheid zit vooral in de vervagende kleuren van de huizen en gebouwen, die verhalen over lang vervlogen romantische tijden, die toch nooit helemaal verdwenen lijken te zijn. Ze blijven aanwezig in het straatbeeld, in de smeltkroes van volkeren die door die straten slenteren, en geven de stad haar eigen esthetiek, die niet te vergelijken is met welke andere (Amerikaanse) stad dan ook. Maar ook deze vervagende schoonheid heeft onderhoud nodig om zichtbaar te blijven en de stad haar originele karakter te kunnen laten behouden.

Rondom Jackson Square zijn veel straatartiesten bezig, levende standbeelden staan roerloos op de stoep en portretschilders hebben hun schildersezels ook alweer uitgekapt. Het doet een beetje aan Parijs denken, Montmartre. De magnoliabomen staan in volle bloei en eronder staan de koetsjes, die door paarden of ezeltjes getrokken worden, geduldig in de schaduw te wachten op het eerste ritje van de dag. Ik loop over de rivierdijk en bekijk de Mississippi voor het eerst in het echt, het geelbruine water dat in vele bochten zich een weg baant naar de Golf van Mexico. Er is veel scheepvaart op de rivier en veel industrie op de rivieroever en de rood-witte raderstoomboten steken er fel en kleurig bij af, met namen als Creole Queen en Natchez. Vlak voor The Jackson Brewery, vroeger een brouwerij en nu een winkelcentrum, staat het Old Man River Statue. Het beeld staat met zijn rug naar de stad, het gelaat opzij gedraaid en met zijn handeloze armen maakt hij een afwerend gebaar richting de rivier, of hij het water zo op afstand wil houden en de stad beschermen. Maar dan beschermt standbeeld Old Man River zich tegen zichzelf, de rivier Old Man River.